

Den Lykkelige Prins

Genfortælling, original af Oscar Wilde

Der var engang en konge. Kongen havde én eneste søn, og sønnen blev kaldt Den Lykkelige Prins, fordi han altid var så munter, og strålede af glæde. Men en dag blev prinsen alvorligt syg og døde.

I sin sorg ville kongen gøre noget, for at mindet om prinsen skulle leve, og han rejste derfor en stor, flot statue af sønnen på en høj søjle midt på byens på torv. Statuen var iklædt en smuk kappe af det fineste guld, og øjnene var af de smukkeste diamanter. Det var den smukkeste statue, man nogensinde havde set. Her stod statuen til glæde for de fattige arbejdere, når de efter dagens arbejde i marken, kom hjem.

Dagene gik, og årene gik, og folk vandrede stadig forbi den og huskede Den Lykkelige Prins.

En dag kom en svalen flyvende. Den var på vej på træk til sydens sol og varme sammen med alle de andre svaler. Svalen var kommet bagud og halsede efter de andre, men det var blevet mørkt, så den måtte slå sig ned for natten og sove. Den slog sig ned på skulderen af den smukke statue, for her kunne den sidde i læ bag hovedet på Den Lykkelige Prins. Her faldt den i søvn. Men med ét vågnede svalen. Hvad var det? Den fik jo et varmt dryp af noget i hovedet? Svalen kiggede op. Det var underligt, for der var ingen skyer og ingen regn i sigte. Igen blev den ramt af et varmt dryp, og endnu et. Svalen kiggede på statuens hoved og kunne se, at dryppene var tårer, der løb ned af prinsens kind. "Hvorfor græder du?" pippede svalen. Prinsen svarede stille: "Engang levede jeg i uforstyrret lykke bag slottets tykke mure. Her var livet så godt og uden smerte, men nu hvor jeg står midt på torvet, ser jeg så meget smerte hos alle menneskene, der går forbi. Kan du se det vindue derhenne? Bag det sidder en mor med sit barn, men hun har ingen mad at give det." Prinsen kiggede trist over mod vinduet, for derefter at se på svalen: "Hak mit diamantøje ud, og flyv over og læg det i vindueskarmen hos moderen!" "Det kan jeg da ikke!" Svarede svalen. "Det ville være synd hvis du mistede et øje, og for resten har jeg ikke tid. Jeg er en trækfugl, og jeg skal indhente alle de andre fugle inden det bliver for koldt, og jeg dør af kulde!"

Men svalen så på prinsen og blev rørt. Den hakkede øjet af diamant ud, og fløj over og gav det til moderen. Moderen og barnet strålede af lykke, de var blevet reddet!

Nu var det blevet sent, og svalen måtte overnatte endnu en nat på prinsens skulder. Næste morgen gjorde svalen sig klar til at flyve igen, men lige i det den satte af, og skulle til at flyve, sagde prinsen.

"Kan du ser den far dernede? Kan du se tårerne i hans øjne? Han har ikke råd til medicin til sit døende barn. Hak guld af min kappe, og flyv ned og læg det i deres vindue."

Men svalen svarede: "Jeg har ikke tid. Jeg er en trækfugl og jeg skal indhente alle de andre fugle inden det bliver for koldt, for så dør jeg af kulde!" Men svalen blev igen rørt da den så på prinsen, og den hakkede guld af prinsens kappe, og fløj ned til manden med det. Og endnu engang reddede de barnet og faderen. Men det var blevet sent, og svalen måtte overnatte endnu en nat på prinsens skulder.

Sådan gik den ene dag efter den anden, og hver dag blev svalen mindet om et andet menneskes nød. Den hakkede diamanter og guld af Den Lykkelige Prins, og fløj rundt med det til alle dem, der var i nød. Til sidst var prinsen helt afpillet, og ikke længere en flot statue klædt i guld og diamanter. Vinteren kom. Det blev koldt, sneen faldt og svalen, som stadig sad på prinsens skulder, døde og faldt til jorden, kold og forfrossen. Prinsen fældede en lille tåre, der ramte fuglen til afsked. Så kom foråret og smeltede sneen og alle folk kunne igen komme ud.

En dag kom borgmesteren og byrådet forbi statuen. De så hvor grim den var blevet. Diamanterne og gullet var væk, så de væltede den og smed den ud på lossepladsen til alt det andet affald. Kongen kunne ikke gøre noget. Da de slog statuen i stykker, fandt de en blyklump indeni på størrelse med en hånd. De forsøgte at støbe den om, men det lykkedes ikke, og derfor røg den også ud.

Oppe i himlen kaldte Gud en dag på en af sine engle og bad den om at flyve ned på jorden og for at finde de to mest værdifulde ting den kunne.

Englen fløj ned, og kom kort efter tilbage med to ting: en død svale og en lille blyklump på størrelse med en hånd.

Gud sagde til englen: Du så ret.